

ZPRÁVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Březen 2020

Výstup na horu Tábor: půst, či velikonoce?

„Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami.“

Z evangelia 2. neděle postní (Mt 17,1-9)

Knihy španělského mystika Jana od Kříže jsou dnes celkem známe: mnoho lidí, nejen řeholníků, v nich hledá inspiraci pro svůj život. Jeho snad nejznámější knihou je „Výstup na horu Karmel“. Autor zde podává jakýsi návod, jak se dostat na vrchol karmelské hory, kde probíhá hostina „s tučnými hody“ ve společenství s trojjediným Bohem: tou cestou je trojice „nic, nic, nic“ („nada, nada, nada“). Abychom mohli dostat vše, máme se všeho vzdávat. I naše postní putování se dá přirovnat výstupu na horu Karmel: anebo, možná přiléhavěji, výstupu na Golgotu, kde se v závěru postní doby máme setkat s Kristem ukřižovaným ... a vzkříšeným.

Je dobrodružné zdolat horu pyšně se tyčící: stačí pohlédnout na ni, aby člověk zatoužil předvést své schopnosti, poměřit se s ní. A něco podobného je i s prožíváním postní doby, s výstupem na horu Golgoty: „sportovně založené typy“ možná přijmou výzvu postní askeze jako možnost překonat sebe, své schopnosti, své staré návyky --- zkrátka trochu jako sportovní výkon, spartakiádu. Jiné typy, ty obětavé, přijmou stejnou výzvu jako šanci „se zcela vydat, strávit“, obětovat sebe sama bez ohledu na únavu. Jako šanci konečně zcela zapomenout na sebe.

Každý výstup na horu je namáhavý a vyžaduje úsilí. Ale ještě důležitější je vystupovat s horským průvodcem, který zná cestu. Bylo by totiž pošetilé chtít se vydat sami. Pokud přijmeme postní snažení vážně, možná se dopustíme malého (či velkého) omylu: budeme chtít „vykonat vše potřebné“ naplno a sami, i když se zaťatými zuby: přece ukážeme Kristu, že jsme stoprocentními křesťany, ne? A v návalu tohoto nadšení zapomeneme, že takový přístup nepovede k cíli. K výstupu totiž potřebujeme průvodce: aby nám ukázal cestu, aby nám podával ruku na neschůdných a nebezpečných místech. Třeba si to ani neuvědomujeme, ale někdy jsme tak naplnění „svatým nadšením pro věc“, že nepočítáme ani s Kristem, s jeho vedením: přece známe cestu sami, církev nám jasně předkládá a říká, jak prožít postní období. Ale tak jednoduché to není: každý z nás potřebuje svého osobního průvodce, který upozorňuje na úskalí, na chybné kroky – kterých si nejsme ani vědomi. Někdo z nás třeba přecenění či podcenění půst, jiný modlitbu, jiný „odloučenost od druhých“ a konečně jiný „sebevydání pro druhé“. Snadno se odchýlíme příliš nalevo nebo napravo: a proto potřebujeme Krista – průvodce, který nás upozorní a vrátí na správnou cestu. Stále znovu máme pozorně naslouchat jeho slovu evangelia a nechat se usměrnit, přesměrovat.

Jinou chybou by bylo počítat jen s vlastními silami. Nejspíš nám brzy dojde dech ... Pokud přece jen nějakou dobu vydržíme, pak s vyplazeným jazykem budeme kráčet dál, ve snaze se aspoň dobelhat na vrchol. A samozřejmě takový přístup není ideální, ani evangelní: vede ke karikatuře křesťanství, kdy všechno konáme z donucení, protože „musíme“. Snadno se dostaví vyčerpanost, pocit vyhoření. A vyždímaný člověk nemůže prožívat radost z takové cesty. Čas od času je třeba se zastavit a pohlédnout na Krista, radovat se z jeho blízkosti. Něco podobného prožili i apoštolové na svém postním putování ... k Velikonocím. Kristus jim chvíli předtím jasně řekl, že se mají všeho vzdát a zřeknout, aby mohli kráčet s ním do Jeruzaléma (a ve stejném duchu mluví i Jan od Kříže: Nic, nic, nic). A Kristus jako moudrý Učitel ví, že musí ulehčit tuto náročnou cestu: proto učedníkům dává zahlédnout „slávu velikonočního rána“. Dává jim zakusit něco z radosti tučné hostiny na vrcholu.

Radost z Krista umožňuje kráčet rozhodným krokem do Jeruzaléma: to platí i pro nás. Bylo by osudné chtít oddělit „postní dobu od Velikonoc“: teď musím prožívat askezi, sebezápor, pak o Velikonocích radost, uvolnění. Už teď se můžeme a máme dívat na velikonočního Krista, proměněného a oslaveného. A už teď, nakolik je to možné, bychom měli se s ním setkat: na hoře proměnění. Radost z Kristovy blízkosti umožňuje prožívat radostné křesťanství: radostný půst (bez pochmurné tváře!), jásavou modlitbu (vždyť blízkost Boží tváře naplňuje radostí!), štěstí ze skutků milosrdenství (nemiluje snad Bůh radostného dárce?).

Tato neděle nás vyzývá, abychom se zastavili (spíš zastavovali) a pohlédli na Krista oslaveného. Odloučit se čas od času od lidí, nechávat „své povinnosti“ dole na úpatí a vystupovat na horu Tábor není „nadbytečným luxusem“, ale nutností. Jinak snadno ztratíme Krista z očí, ztratíme zacílenost na vrchol hory. Potřebujeme světlo hory Tábor, abychom mohli kráčet ve světle - ke světlu velikonoční neděle.

K reflexi

1. Postní putování vyžaduje „odloučení“, vydání se na novou cestu jen v poslušnosti Božímu slovu. Jsem připraven takto kráčet, podobně jako Abrahám? Nechávám toto slovo promlouvat do svého života? Nechávám se jím usměrňovat?
2. Je pro mě Kristova smrt a vzkříšení silou v těžkostech, nebo jen katechismovou pravdou, abstraktní a otažitou od mého běžného života?
3. Které okolnosti a denní chvíle bych mohl využívat k výstupu na horu proměnění, k setkání s Kristem oslaveným?

Angelo Scarano

Proč a jak se modlit křížovou cestu

Již dva tisíce let nás posiluje jistota víry, že na život nejsme sami. Těsně před svým návratem k Otci přislíbil Pán Ježíš svým učedníkům: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20). Tím ale řekl totéž i všem generacím věřících, vždyť on žije a je „stejný včera i dnes i navěky“ (Žid 13,8). Každý z věřících v Krista na sobě může zakoušet jeho věrnost tomuto zaslíbení; stačí, že se mu s vírou otevře a spolehne se na něj.

obraz Jiřího Georga Dokoupila

Propojit vše těžké v našem životě s Kristem

Modlitba křížové cesty potom není jen příležitost, jak si uvědomit, že náš život je plný temných a bolavých skutečností; to víme i bez ní. Je to především jedinečný způsob, jak vědomě propojit to těžké v našem životě s Kristem a s mocí jeho lásky, jak si uvědomit a prožít, že na životní těžkosti nejsme sami. Je tu Pán, který se nás chce ujmout a provést nás každým údolím smrti (srov. Žl 23,4), dát nám i v temnotách toho, co prožíváme, zakusit svoji přítomnost. Vždyť pro něho „žádná tma není temná; noc jako den svítí, temnota je jako světlo“ (Žl 139,12).

Žít v Ježíšově přítomnosti však neznamená pouhé vágní vědomí toho, že Bůh někde je a nějak o nás ví... Svým vtělením s námi Ježíš navždy spojil svůj život, a to tak intenzivně, že všechno, co žijeme, prožívá spolu s námi. Říká to

zřetelně ve svém podobenství o posledním soudu (srov. Mt 25,31-46), kdy se ztotožňuje s hladovými, žíznivými, s těmi, kteří jsou na cestách, kteří trpí nouzí, nemocemi a pronásledováním. Jako by nám tím chtěl říci: „Byl jsem s tebou, když jsi měl hlad, když jsi byl nemocný, když jsi trpěl samotou a úzkostí, když jsi byl nespravedlivě osočován...“

Ježíš nám rozumí zevnitř

On je s námi jinak než ostatní lidé. Naši bližní jsou s námi jakoby „zvenčí“. Snaží se nás pochopit, potěšit, podat nám pomocnou ruku. Avšak Ježíš, který přebývá v našich srdcích, je s námi „zevnitř“. To je úplně jiná úroveň a kvalita sdílení, lásky a pomoci. Není s námi jako ten, kdo nás na chvíli navštíví a projev svůj soucit, nabídne pomoc, a pak se vrátí domů, ke svým starostem a ke své práci. Ježíš s námi spojil svůj život naprosto a navždy: my jsme v něm a on je v nás, tedy všechno, co prožíváme, prožívá s námi. Rozumí nám zevnitř, vždyť jsou to naše starosti, trápení, naše nemoci a bolesti, které na sebe vzal – jakožto zaslíbený Boží služebník, muž bolesti, znalý utrpení (srov. Iz 53,3-5). Právě proto, že náš Pán prošel křížovou cestu před námi, neboli prošel utrpením ve všech možných podobách, je nám i v našem trápení blízko a rozumí nám. Jak říká Písmo: „Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu“ (Žid 4,15). To je pro nás důvod, proč si nezoufat ani v těžkých situacích života a proč nepropadat beznaději při pohledu na stav světa kolem nás. Právě Kristova přítomnost v našem životě je cestou, jak dobře projít i obdobími nesnadnými, jak neztratit naději v životních zkouškách. Ale nejen to, cílem není těžkosti pouze dobře „zvládnout“ – ve spojení s Kristem může být všechno těžké, co prožíváme, Boží mocí proměněno v životodárnou zkušenost. Pokud se svými slabostmi a dokonce i selháními přijdeme k Pánu, mohou se stát prostorem pro vylití nové milosti (srov. Řím 5,20). A v neposlední řadě – ze zkoušek můžeme vyjít proměnění my sami, tak jako náš Pán, kterého Duch vyvedl na poušť, kde byl pokoušen, ale z pouště se vrátil plný Boží moci (srov. Lk 4,14). Díky jeho vítězství nad zlem a nad smrtí se proto může i každé naše trápení stát cestou a mít v našem životě hluboký smysl.

Naše slabost - cesta záchrany

Ježíšovo utrpení a jeho cesta skrze lidskou bolest a slabost, ve které se zjevila nesmírná Boží moc a Boží moudrost (1 Kor 1,23-24), je základní cestou k pochopení a proměnění našeho života. Není divu, že apoštol Pavel zvolil velmi radikální vyjádření: „Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného“ (1 Kor 2,2). V Ježíšově utrpení nejde o božské

divadlo, ale o zjevení velikosti Boží lásky k nám: zde trpí Bůh pro člověka, skrze utrpení nás vykupuje a svým utrpením se ztotožňuje s každým trpícím. Tím pro nás také otevřel cestu záchrany skrze naši slabost. To, co ze slabosti v jakékoli podobě dělá něco negativního a nepřijatelného, je především nepřítomnost Boha, naše vzdálenost od zdroje milosti a lásky Boží, uzavřenost do nás samotných. Křížová cesta může být tedy jedinečným nástrojem, jak se ještě újeji spojit s Kristem a zakusit milost uzdravení. Na Něm se naplnilo starozákonní proroctví: „Jeho rány nás uzdravily“ (Iz 53,5; 1 Petr 2,25). A tyto rány mají moc nás stále uzdravovat a proměňovat.

Zastavení, která nejsou v Bibli

Snad zbývá dodat, proč v křížové cestě rozjímáme i nad zastaveními, která nejsou doložena svědectvím Písma. Odpověď je prostá: sám lidský život vytvořil tato zastavení, ve kterých lidé nechtěli zůstat sami. Dnes už nejsme schopni zrekonstruovat Ježíšovu cestu od Piláta až na Golgotu přesně krok za krokem. Ale zastavení, která vytvořila křesťanská tradice, jsou vyjádřením víry, že Ježíš je s námi v každé situaci, i když to necítíme, a že může všechny těžké chvíle našeho života proměnit svou mocnou přítomností.

Modlitba křížové cesty je tedy příležitost, abychom ho na své vlastní cestě rozpoznali; ne jako toho, kdo stojí mimo nás, kdo sleduje, jak ji zvládáme, ale jako toho, kdo žije, raduje se a trpí v nás. Je to příležitost pro setkání s ním ve vlastním srdci, které často bývá životními trápeními sevřené, neschopné přijmout lásku Boží ani lidskou.

Křížovou cestu jsou křesťané zvyklí se modlit především v pátek a v době postní, protože si skrze ni připomínají Ježíšovo utrpení a smrt za nás a pro nás. Většinou se křížovou cestu modlíme společně. Křížovou cestu je možné pojmout i jako osobní modlitbu, v níž chceme na své vlastní životní cestě nově potkat Krista. Proto je možné se ji modlit kdykoliv, nejen v době postní, a není dokonce ani nutné se ji pomodlit naráz celou. Někdy nám postačí jen několik zastavení, nebo dokonce jen jedno. Důležité je naučit se spojovat svoji životní cestu s jeho cestou, otevřít se pro to, co nám chce říci, zahlédnout ho přítomného v tom, co prožívám, a sjednotit se s ním ve svých postojích, smýšlení a jednání.

V modlitbě nejde o krásná slova nebo úvahy

Jak výstižně napsala sv. Terezie z Avily, modlitba je především „důvěrný vztah přátelství, častý rozhovor o samotě s tím, od něhož víme, že nás miluje“ (Život VIII,5). V modlitbě tedy nejde především o krásná slova nebo úvahy, ale o vztah od srdce k srdci, o proudění lásky od Boha ke mně a ode mě k Bohu. Na

prvním místě je tady třeba vnímat Ježíše, vnímat, co pro mě dělá a co mi říká, abych na to mohl odpovědět slovy a následně i konkrétním jednáním. To předpokládá duchovně otevřené oči a uši, touhu po setkání s ním a ochotu poslouchat.

Je třeba se pro modlitbu rozhodnout

Chceme-li se opravdu modlit, a ne se jen něco „odmodlit“, je třeba se pro modlitbu rozhodnout, což v praxi znamená vyčlenit si na ni čas a zvolit si pro ni vhodné místo. Mohu být tiše na jednom místě a kvůli lepšímu soustředění si před sebe položit kříž nebo zapálit svíci. Mám-li možnost, mohu se modlit pomocí obrazových zastavení křížové cesty v některém kostele nebo v přírodě, ale není to nutné.

U každé modlitby hodné toho jména je třeba si nejprve uvědomit Ježíšovu přítomnost, vstoupit do jeho přítomnosti a poprosit o Ducha svatého, o vnímavé srdce, abychom dobře rozuměli tomu, co nám Pán chce říci a v čem se nás chce dotknout.

Pak už je třeba jen pomalu si přečíst text spojený s konkrétním zastavením křížové cesty a tiše naslouchat Božímu slovu, které je v něm ukryté. Mohu se ptát Pána, v čem se mě dané slovo týká, a posléze prosit o milost proměnění mysli podle mysli Kristovy (srov. Flp 2,5n). Jinými slovy, mohu prosit, abych mocí Kristova Ducha dokázal ve své konkrétní situaci myslet, mluvit a jednat, jak by jednal Kristus na mém místě.

Z knihy Vojtěcha Kodeta: Jeho rány nás uzdravily

Manželské večery 2020

Možná si vzpomínáte, že jste právě před rokem našli v našem Zpravodaji pozvání na evangelizační kurz Alfa. S odstupem doby už můžeme říci, že se opravdu vydařil, určitě i díky vaší podpoře a pomoci. Velmi nás také potěšila a povzbudila ekumenická spolupráce. Nyní přicházíme, opět společně, s dalším projektem, který se jmenuje Manželské večery. Je určen pro každého, kdo chce svůj vztah zlepšit - tedy pro manželství pevná i manželství, která zápasí. Na každém vztahu je co zlepšovat.

Kurz vychází z principů křesťanské lásky, ale víra není podmínkou účasti a ani není explicitně jeho náplní. Někteří ho výstižně nazývají „studijní rande“. Každý večer začíná večeří při svíčkách. Příjemné osvětlení, ubrus, květina, ochotný číšník, káva, čaj, zákusek...

Po večeři následuje velmi praktická promluva na jedno z témat kurzu (Umění komunikace, Řešení konfliktů, Síla odpuštění,...) V úplném soukromí u malých stolků pouze pro dva spolu sami prodiskutujete téma večera. Skupinová diskuse není součástí kurzu, o svém vztahu nemusíte nikomu nic říkat.

A co říkají účastníci?

Člověk hodně věcí ví, nebo alespoň podvědomě cítí, jak by to mělo v manželství fungovat. Je však dobré, když vám to někdo třetí potvrdí, jasně pojmenuje.

Určitě to stojí za to to absolvovat. Asi bych použila heslo „Vezměte své manželství na technickou“. Nikdo vás nekontroluje, zda si plníte úkoly, je to jen na vás, na odhodlání budovat váš vztah.

Téma: Síla odpuštění“ vyplavilo pečlivě uschovanou bolest, kterou nám oběma způsobila stejná událost. Každého ovšem zranila jinak. Uzdravujeme se.

Pracovat na našem manželství je prioritou. Manžel se stal vnímavější a já klidnější.

Manželské večery zahájíme ve středu **18. března** v brandýské restauraci **U Zmeškalů** a budeme se scházet každou středu až do 6. května (8 večerů). Chtěli byste se se svým partnerem kurzu zúčastnit? Je ve vašem okolí někdo, pro koho by mohl být prospěšný? Ozvěte se nám prosím do 10. března.

Vladimír Šimík, 602 266 586, www.manzelskevecery.cz

Knižní tip

Křesťanství říká, že Bůh je člověku tak blízko, že z lásky k němu dal svého Syna, aby ho zachránil, aby člověk našel opravdové štěstí a radost, ke kterým vede touha každého člověka. Proč se ale potom tak málo lidí o křesťanství zajímá? Ztratil člověk tuto touhu po štěstí? Nebo přestal věřit, že by ji mohl někdo někdy naplnit? Či snad dnešní křesťané mluví o svém Bohu takovým způsobem, že je pro ostatní spíše matoucí a nezajímavý? Takové otázky si klade kněz Josef Prokeš a ve svých úvahách píše o křesťanství způsobem, který je otvírá a zprostředkovává každému člověku dobré vůle.

Kniha rozvíjí některé inspirativní podněty apoštolské exhortace papeže Františka **Radost z evangelia** a vede čtenáře k novému pohledu na víru. V krátkých textech se zabývá celou řadou závažných křesťanských témat, k nimž přistupuje s otevřeností, poctivostí a autenticitou, přitom ale s důkladným vzděláním a duchovní zkušeností. Otevírá tak prostor k hlubšímu promýšlení, ale též radosti, která se z opravdové víry rodí.

Ukázka z knihy

V knize Genesis je Abrahám volán k tomu, aby šel obětovat svého syna Izáka. Vysvětlit bezezbytku tento zvláštní příběh není asi možné. Zajímavé je, že v Písmu se říká, že Abrahám nazval ono místo „Pán se stará“. Celé se to děje na hoře, ze které je dobrý výhled na krajinu kolem. Jako by touto zkouškou získal Abrahám nejen nadhled nad okolní krajinou, ale také nadhled nad svým životem. Opět mohl vidět svůj život i život svého Izáka v Boží perspektivě.

Rád se touto Abrahámovou větou ve svém životě inspiroji. Je to vlastně taková má modlitba o odvahu. Abych dokázal znovu věřit, že můj život je dar a že i všichni moji Izákové, tedy lidé, které mám rád a na nichž mi záleží, jsou před Bohem, jenž se o ně stará.

Ano, i v mém životě jsou nejrůznější polednice, které mi nahánějí strach, ale je tu někdo silnější než ony. Možná i proto čas od času rád lezu na nějaký kopec nebo skálu. Do své výbavy si mimo horolezeckého náradí беру i ty své lzáky a strach, který mě někdy skličuje. Během výstupu bojuji a nechávám se Abrahámem inspirovat, abych zase viděl svět a život v podobné perspektivě jako on. Totiž, že Pán se stará, že je tady milující Dárce, který je silnější než všechny pokladnice světa.

Z předmluvy biskupa Václava Malého

S chutí jsem si přečetl tuto knihu mladého zapáleného a upřímného kněze. Autor je uchvácen Boží nespoutaností ve vztahu k člověku. Bůh přichází mnoha způsoby a prokazuje nevtíravě svoji blízkost vůči svému obrazu - každému, kdo je schopen vidět a slyšet. Potěšením se stává objevování Boží přítomnosti ve světě, kde to mnohdy ani neočekáváme.

Chtěl bych povzbudit čtenáře, aby si otevřel stránky této knihy, a nebude zklamán. Nejsou to nahodilá a ledabylá líbivá slova.

Josef Prokeš je kněz českobudějovické diecéze. Studoval na papežské univerzitě Gregoriana obor Nová evangelizace. Věnuje se pastorační mládeži a doprovázení hledajících. Je diecézním duchovním rádcem skautů. Ve volném čase rád leze po horách (naposledy v Ekvádoru).

Vladimír Šimík

Aktivity ve farnosti

- Schůzky Mariiny legie - jídelna Domova svatého Václava (dříve Charitní domov), každou středu v 17.30 hodin (kromě 25.3.).
- Tichá adorace eucharistického Krista - kaple Domova svatého Václava, každou sobotu od 18.30 do 19.30 hodin.
- Modlitební setkání nad Písmem - jídelna Domova svatého Václava, středa 4.3. v 19.00 hodin.
- Setkání farníků s farářem Liborem Bulínem - Na Domečku, úterý 17.3. v 19.00 hodin (po mši svaté).
- Modlitba za národ – kaple Domova svatého Václava sobota 28.3. v 16.10 hodin (po mši svaté).
- Patricijské hovory o víře na téma „...a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ - jídelna Domova svatého Václava, pondělí 30.3. v 19.00 hodin.

Pozvánky

Bůh zná ten nejlepší čas - Gottes Zeit

Hudební rozjímání a bohoslužba slova

Kostel Obracení svatého Pavla, apoštola,
Brandýs nad Labem.

21.3. v 18.00 hodin

J. S. Bach: Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit

Účinkují: Irena Čáпова, Daniela Slawinská,
Jan Němeček, Vojtěch Čáp, Vojtěch Vančura
(zpěv), Jitka Matýsová, Lukáš Vytlačil (flétny),
Pavel Drbal, Jakub Michl (viola da gamba),
Ivan Lukačina (cello), Milan Duspiva
(theorba), Jan Novotný (kontrabas), Marika Pečená (varhanní pozitiv,
nastudování).

Bohoslužbu slova celebrují Josef Hurt a Jan Pečený.

+++++

Církev československá husitská v Brandýse n.L. zve všechny lidi dobré vůle na

Ekumenické setkání

s modlitbami a zpěvy

z Taizé✝

Písmo
Chvály
Zpěvy
Ticho

neděle 8. března 2020
od 17:30 hodin

Brandýs nad Labem
kostel sv. Vavřince

The background of the poster is a photograph of several lit candles in small, round, textured holders. The candles are placed on a dark wooden surface, and their flames are bright and warm, creating a soft, inviting atmosphere.

Z postního liturgického kalendáře

19.3. slavnost sv. Josefa

25.3. slavnost Zvěstování Páně

Pořad bohoslužeb

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek	-	
Pátek	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	8.15	kostel svatých Petra a Pavla - Všetaty
	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	9.30	kostel Všech svatých – Kozly
	10.30	kostel svatého Víta - Kostelec nad Labem
	10.30	kostel svatého Jana Křtitele - Skorkov
	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav

Křížové cesty

se budou konat po celou svatopostní dobu v bazilice Nanebevzetí Panny Marie, a to každý pátek a každou neděli vždy v 17.30 hodin.

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

*Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz
Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz*